

hvorved der skabes mulighed for, at Højesteret kan arbejde i 2 afdelinger. Endvidere gennemføres ved loven en vis *forhøjelse af grænsen mellem borgerlige landsretssager og underretssager*, og herudover indeholder loven nogle formelle ændringer til retsplejeloven.

I sin fremsættelsestale i folketinget udtalte *justitsministeren* bl. a.:

„Stigningen i antallet af anlagte borgerlige retssager har, som man måtte vente, medført, at *et større antal sager indankes for Højesteret*. Denne stigning gjorde sig for alvor gældende ved Højesteret fra omkring 1948, idet antallet af indbragte sager, som i 1947 var 277, steg til 354 i 1948 og til 390 i 1949. Hertil kom, at udrensningen efter besættelsen havde medført, at et betydeligt antal ekstraordinære straffesager blev indbragt for Højesteret. Resultatet blev, at der i årene 1948—50 ophobede sig et meget stort antal sager, og det medførte atter, at sagernes afgørelse trak urimeligt længe ud. . . . Det fremsatte lovforslag er resultatet af de overvejelser, som har fundet sted i justitsministeriet efter modtagelsen af indstillinger fra Højesteret og højesteretsskrankens bestyrelse. De to indstillinger er aftrykt som bilag til forslaget, og jeg tillader mig iøvrigt om lovforslagets enkelte bestemmelser at henvise til de bemærkninger, der ledsager det.

Som det vil fremgå heraf, er jeg enig med Højesteret og skranken i, at der ikke er nogen vej udenom en *deling af retten*, og at delingen bør ske i 2 sideordnede afdelinger, således at man undgår risikoen for en sondring mellem højesteretsdomme af forskellig klasse.

Med hensyn til spørgsmålet om fastsættelse af mindsteantallet af de dommere, der skal deltage i en sags afgørelse ved Højesteret, har jeg ment at burde slutte mig til den gruppe af Højesterets dommere, der — som det fremgår af indstillingen — har fundet det forsvarligt at nedsætte det nugældende antal af 9 til 5. . . .

Ændringerne til § 225 m. fl. og § 234, hvorved *grænsen for underretternes kompetence i borgerlige sager* forhøjes noget, er begrundet i den indtrufne stigning i prisniveauet, der har bevirket, at en række sager, som efter de senest i 1946 fastlagte grænser hørte under underret, nu må begynde ved landsret som 1. instans.“

Under lovforslagets 1. behandling i *folketinget* udtalte samtlige partiers ordførere sig udførligt om det og tilsagde en velvillig behandling. I den af folketingets udvalg afgivne betænkning over lovforslaget hedder det: